

HØLONDA FOLKEBOKSAMLING

(6/5:-)

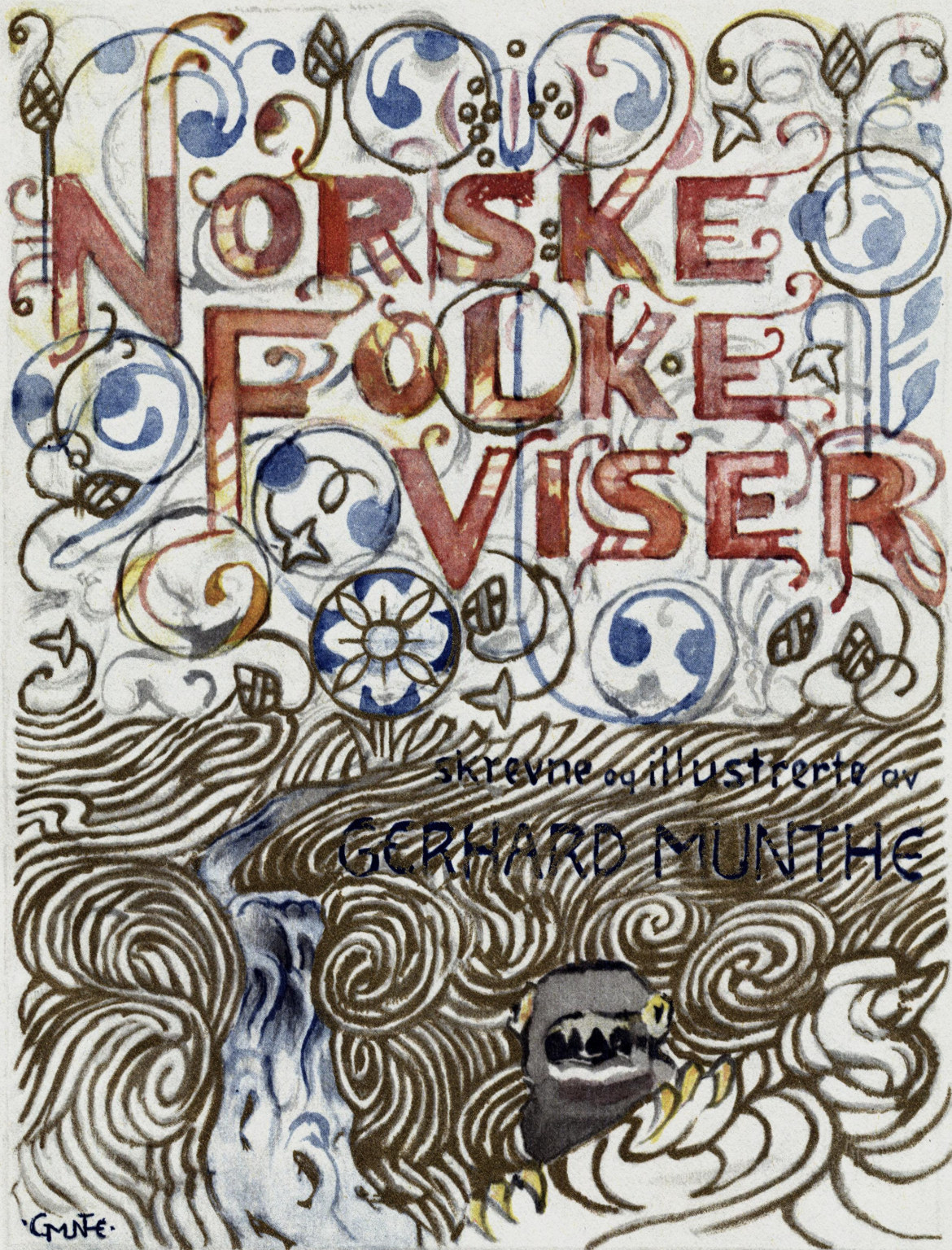
GERHARD MØNTHE
NORSKE
FOLKE
VISER

HØLONDA FOLKEBOKSAMLING

985d 33 HR6

HØRØNDA FOLKEBOKSAMLING

(6/5.-)

NB Rana
Depotbiblioteket

DENNE BOK ER TRYKT I 1943. GJENGIVELSEN
AV GERHARD MUNTHES ORIGINALER ER UT-
FØRT OG TRYKT EFTER EGEN OFFSETTMETODE
I DREYERS GRAFISKE ANSTALT, STAVANGER.
EN BIBLIOFILUTGAVE AV BOKEN UTKOM I
1933 I ET ANTALL AV 200 EKSEMPPLARER

DREYERS FORLAG - OSLO
1943

HØLONDA FOLKEBOKSAMLING

ǵismund Frægdegjævar

Ásmund Fregdegjævar

^I
Dæð var Írlands kongi bold
han talað til sine menn:
kven skal nord i trollebotten
og hente mi dotter heim?
Der er ingin dag'e.

^{II}
Farne er no saa mange
fregde drengir og fride,
ingin af dei er komen att'e
nokan eg 'ki lenger bide.
Der er ingin dag'e.

^{III}
Til sa svarað han radihæst,
han steig fer kongin fram:
Ásmund er både stor og sterk
han er sa fregð ein mann.
Der er ingin dag'e.

^{IV}
Höyre du Ásmund Fregdegjævar
hot eg seje deg:
du skal nord i trollebotten
og have heim dottri til meg!
Der er ingin dag'e.

^V
Höyre du Ásmund Fregdegjævar,
du er den fregðast i lando,
du skal nord i trollebotten
og löyse mi dotter or vándo.
Der er ingin dag'e.

^{VI}
Hot hev eg mot deg brotid
o kongi der du stend,
med du vil endeleg vita meg
langt nord i trolleheim?
Der er ingin dag'e.

^{vii}
Du skal fá fruga Ermelin,
hon er sá vent eit viv,
vil du nord i den myrke heimen
og váge fer henna dit liv.

^{viii}
Og vil du geva meg dotter di
den vene fruga Ermelin,
sá reis eg nord i den skome heimen
som ingja soli skin.

^{ix}
Og skal eg af nord i trollebotten
og löyse di dotter or vände,
sá vil eg hava ded Olafs-skipid
som dei kallar Ormin lange.

^x
Arinn' og ded forgylte flöy
bore dei út at strande,
ded var Ásmund Fregdegævar
han sille fara af lande.

^{xi}
Asmund sprang pá Olafs bát
som dei kallað Ormin lange;
dei ropað pá Torkild Adelfar
lat no skipid koma til gange!

^{xii}
Sá vatt dei up ded silkise glið
högast i seglerá,
dei sille inki pá bünkin strjúke
för dei trollebotten ság.

^{xiii}
Dei kastað deires anker
pá den kvitan sand,
ded var Ásmund Fregdegævar
han tróð den fyste pá land.

^{xiv}
Hokken vil de mine bröðar tuo
anten vakte skip under öy
hella de vil in i bergid gange
og taka út vene möy?

^{xv}
Hokken vil de mine brøðartvo
anten vakte skip under liðe,
hellá de vil in i bergid gange
og taka út jomfruga friðe?

^{xvii}
Heller vil me, fregðan bro'r,
vakte dit skip under öy.
me tor inki in i bergid gange
og taka út vene möy.

^{xvi}
Tilsvarad Ásmunds bröðannetvo
dei var báðe unge og blauge:
Deð höyrer me pá broðir kons
at han vil vita kon dauðe.

^{xviii}
Heller vil me, fregðan bro'r
vakte dit skip under liðe,
me tor inki in i bergid gange
og taka út jomfruga friðe.

^{xix}
Ásmund kastad kuftra blá,
tok pá ein fillutte flangi.
han totte kuftra var hosta god
i trollehendar at gange.

^{xx}
Som han kom i den fyste hallen,
der var sá underles vorid.
dukanne var utor blodidregne
og ormanne spelad etter bo'ði.

XXI

Som han kom i den ødre hallen
han var i så mykin vade
ganne-kerid på golvi stod
og trollid ivi ded rade.

XXII

Som han kom i den treda hallen
der mone han bedre like,
der var vene sengir upreidde
og breidde med silki kvite.

XXIII

Som han kom i den treda hallen
der totte han ingja vande,
han kastad seg i einom kvila,
der sovnað gúten snadde.

XXIV

Han kastad seg i einom kvila,
han var bade fain og fryste,
in så kom ded vene viv,
ded tottest af hennar lyse.

XXV

In så kom ded vene viv,
som Ásmund vilde vinne,
hon ha' hár som spunnid gull
og vippad i silkitvinne.

XXVI

In så kom ded vene viv,
som Ásmund vilde fá
hon ha' hár som spunnid gull
og vippad i silkitráð.

XXVII

Hon ha' hár som spunnid gull
oa vippad i silki band,
Ásmund upat or sengi sprang
og tok hennar i sit fang.

XXVIII

Slepp meg, slepp meg, Ásmund
du helt inki meg i fang
kem hon in sæle modir mi
hon et up kvor kristen mann.

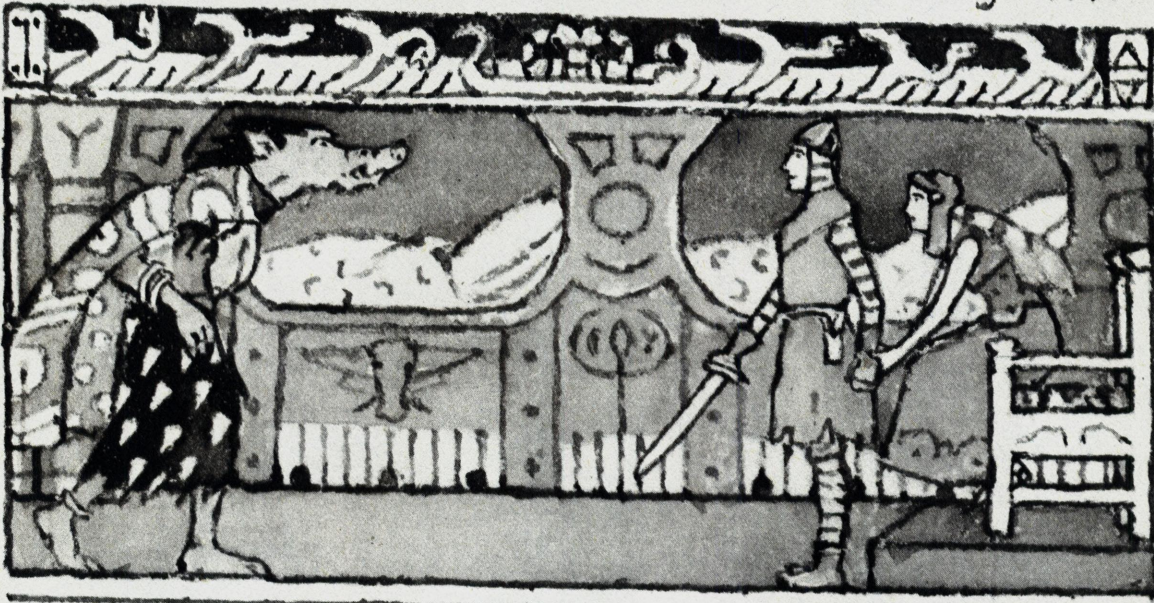
XXIX

Ded er inki di sæle modir
um du'ki annað veit.
du er dottir til Harald kongin,
som bur heran sud under öy.

^{xxx}
Slepp meg, slepp meg Ásmund
 du helt inki meg i hand,
 kem hon in Targerð Hukebrud
 hon knýser deg under si tonn.

^{xxxI}
Slepp meg, slepp meg Ásmund
 ded vil eg deg ráde,
 kem hon in skomegyvri
 hon sluker kon i seg báde.

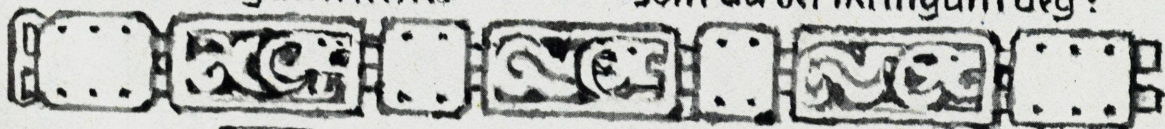

^{xxxIII}
In sá kom den skome gyvri
 hon gjorde báð'gruttad og grinte:
 Hot er ded fer eit tekjubánn,
 som held'e mi dotter fride?

^{xxxIV}
Den som kaller meg eit tekjubánn
 han skal etter vándo leite,
 men kalle men Ásmund fregdegjavar
 sá vil dennin guten heite.

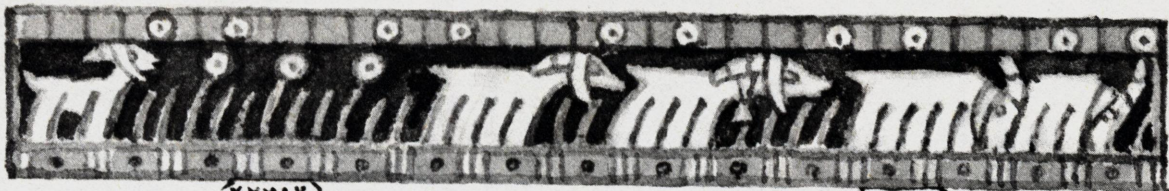
^{xxxv}
A inki er du den fregðaste,
 som býr uti detta land,
 men Thor með tungum hamrum
 han er fulla fregðari han.

^{xxxvi}
Höyre du ded du skome-gyvri
 hot eg vil spyrja deg:
 hor heve du fengið ded breide belti,
 som du ber ikringum deg?

^{xxxvii}
Ded var'ki i fjor, i fyrre fjoren
 uti sankt Olafs véide,
 da eg sille livið af kongin taka
 sá seint um ein joleftas kvelde.

^{xxxviii}
Eg tok kongin pá min bak,
 eg tottest meg vera ung
 men som eg kom i duráhallen
 dá falt en meg fertung.

^{XXXIX}
Fram sá kom den vigslekallen
sá vel eg han mone kenne,
han slog meg med skrá i skallen
eg er 'ki heilbrigdad enno.

^{XL}
Dei slog meg med skrá i skallen
ded tottist eg inki lide,
dei skvette etter meg vigslevatten
eg kenne enno det svider.

^{XLI}
Dei skvette eld og eimyrja
og vigsale vatnid vide,
vigsale kom dá der eg stod
vigsale mone meg svide.

^{XLII}
Ded fornam eg pá lando deires
eg átte der ingjo fred,
sá sprette eg beitið af kongins rygg
og sokki jordi ned.

^{XLIII}
Høyre du Ásmund Fregdegevar
hot eg seje deg:
du hitar detta jönnið gloheitt
og send ded sá hit af meg!

^{XLIV}
Eg hev vorid i de kristne lando
der folkið kallar pá gud
eg hev tekið i dei gloands jönni
eg er mykið stærkar helli du.

^{XLV}
Ded var Ásmund Fregdegevar
hoggi han til med avle,
hoggi han til den skorne-gyvri
at odden stod i hennas navle.

^{XLVI}
Høyre du Ásmund Fregdegevar
du löyser meg af den vande,
du hogge meg i lyttine två
og sja v imilljom dei gange!

^{XLVII}
Eg skal hogge deg i lyttinne två
og löyse deg af den vande,
men ded má fandan i helviti
imilljom dei lyttinne gange.

^{XLVIII}
Um sá talad den skomegyvri
dá hon datt dauð til jord:
du skal 'ki livands or bergi koma,
iniki livands ivir den fjord.

^{XLIX}
Ded var Ásmund Fregdegevar
han gekk seg ut med strande
burté sá vore hans bröðar tvo
iniki skip var der fer lande.

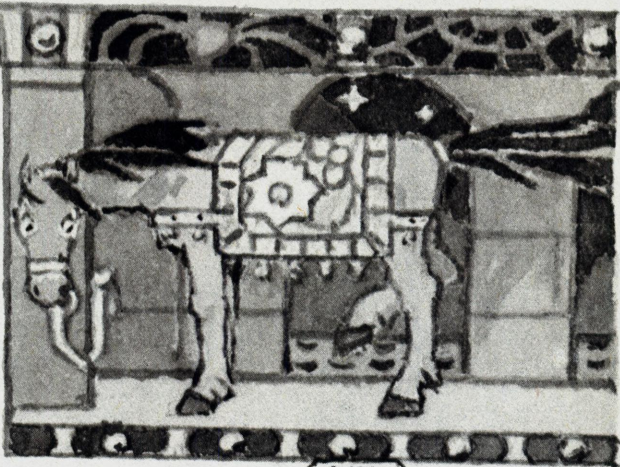

Som han kom i den fjerde hallen
der var ingjo vande,
der stod fagra fljotan folen
kipin og kati i bande.

Höyre du fagra fljotan folen
eg spyr'e deg eit ord:
hossi mykið vil du hava af ded raude gull
fer bera meg ivir den fjord.

Til svarad fagra fljotan folen
tots vera i hugin gram:
eg vil hava di högre hand,
men dá skal eg bera deg fram.

Til svarad Asmund Fregdegevar
som gud gav honom til ráde:
fulla skal du fá mi högre hand,
men dá lyt du bera kon báde.

Tak deg no báde sylv og gull,
sá mykið som du kan tine,
du set deg pá mit breide bak,
me skal ivir havi ride.

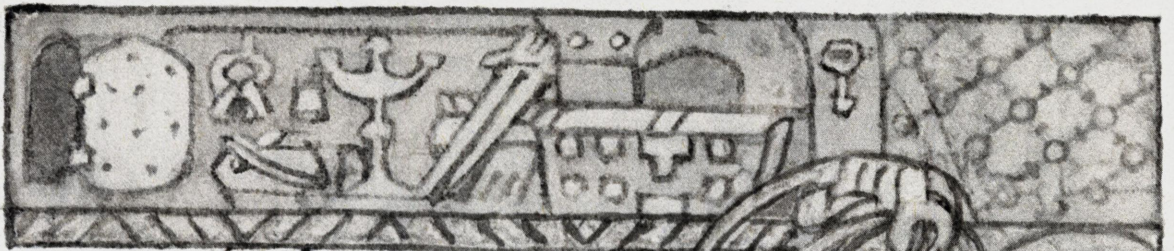
Höyre du fruga Ermelin
du samlar dit gull i skrin
med eg gjenge i drykkjestogu
og leikar med branden min.

Som han kom i den femte hallen
han var saa vreið i sinn,
hoggi han sunde dei kringlebordi
ded skranglad i hvor den ring.

Hoggi han ihel alle bergetrolli
som han fyri augo såg
sá reiste han otor trollebotten
der flaut med blad og vág.

LVIII

Sá tok han báde sylv og gull
sá mykið han mone finne,
sá drog han or berai út
med tréðive hestetyngi.

LIX

Sá tok han báde sylv og gull
sá mykið som der vore,
sá reid han ivirðed breide hav
som deð var haraste jordi.

LX

Kongen stend i högánlofts svoli
og ser han seg út sá vide:
nó ser eg Asmund Fregðegævar
og fljotfolen under honom skride.
Der er ingin dag'e.

LXI

Kongen stend i högánlofts svoli
og leikar med dronningi sí:
nó ser eg Asmund Fregðegævar
med fagraste dottri mí.
Der er ingin dag'e.

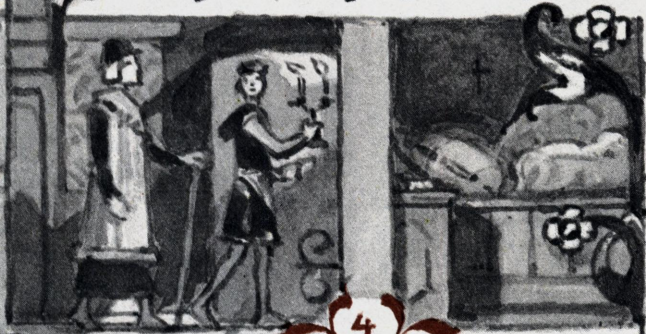

DANSEN : BERGI

DANSEN I BERGI

3
Fyst fy'gde eg min herre at sova
med valle,
så laut eg min gangar utró'a
Den jomfru glöymer eg alli!

1
Dei sat ivir bord og bli dan tala,
med valle,
at han sille koma för hänsi gala,
Den jomfru glöymer eg alli!

4
Fyst fy'gde eg min herre at sengi,
med valle,
så laut eg min gangar á end,
Den jomfru glöymer eg alli.

2
Dei sat ivir bord og sender ord,
med valle,
hon sa' han sill' koma för hönsi gal,
Den jomfru glöymer eg alli.

5
Og som eg kom til dei vallbygde hús,
 med valle,
 dei spelad munnhorpur og brende voxljós.
 Den jomfru glöymer eg alli!

6
Eg grytte paa dynni og såg meg derin
 med valle,
 der dansad min kærast med lövengrá skinn.
 Den jomfru glöymer eg alli!

7
Der dansad ein med hennar i hoss,
 med valle,
 var smal som ei lilju og vén somei rós.
 Den jomfru glöymer eg alli!

8
Der dansad ein med hennar i senn
 med valle,
 og kvor med ei sylvkonne i hend.
 Den jomfru glöymer eg alli!

9
Bordid ded var av raude gull rent,
 med valle,
 og dúkin var ifrú Engelland sent.
 Den jomfru glöymer eg alli!

10
Forgylte vore dei fati smaa
 med valle,
 réttine lág der'ovan pá.
 Den jomfru glöymer eg alli!

11
Takid var utav skyggjustein,
 med valle,
 og veggine vore av marmorstein.
 Den jomfru glöymer eg alli!

12
Han hélt sa lengi i dynne-ring
 med valle,
 til jöklanne hekk etter kvor den fing.
 Den jomfru glöymer eg alli!

13
Han hélt sa lengi i dynne-knapp
 med valle,
 alt til hans hjarta i sunde sprakk.
 Den jomfru glöymer eg alli!

LINDARORMEN

LINDARORMEN

3

Stolt Lyselin tók den lindarorm og la' en i ei kiste, han ha' inki legid i daganne tvo för kista hon brast uti stykki.

4

Ög ded var no den leide lindarorm han på gólvi spelad, og upá fömfruga Lyselins fang der vilde den ormen kvile.

1

Ded var ein liten hyrdinggút, som vaktad fé under lide, så fann han den leide lindarorm så lagt uti grasi mon skride. Fer no ligger ormen i Ysland úti flódi.

2

Sá tók han up den leide lindarorm han tenkte no ded var gull, så bar han en heim til stolt Lyselin hon var så fager og hulð.

5
Sá sende dei bod etter bedlen
sá högt up under lid,
at han vilde koma til Ysland
og vinne ded véne viv.

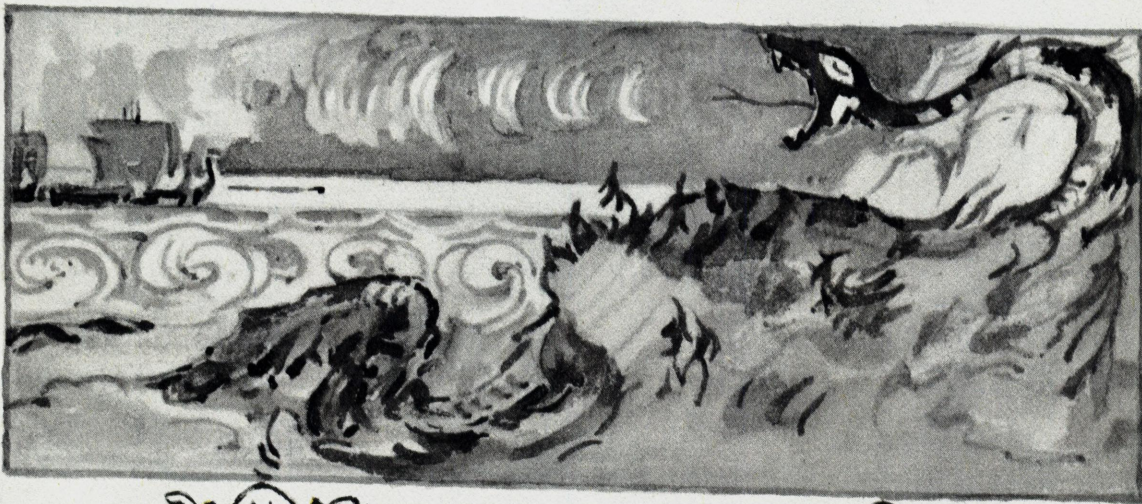
6
Sá sende dei bod etter bedlen
sá langt burt under öy
at han vilde koma til Ysland
og vinne den véne möy

7
Og ded var Danerkongins son
han var 'ki átt femten ár:
„No vil eg reise til Ysland
og vinne ded véne márd ,

8
Og eg vil reise til Ysland
um eg der sille döy,
eg hev inki bonni som græt etter meg
og inki mi festarmöy.”

9
Árinn'og ded forgylte flöy
bore dei út at strande
og ded var Danerkongins son
dá vilde han fara ór lande.

10
Sá vatt dei up ded silkisegl
sá högt i forgylte rá,
han vilde 'ki seglið paa bunkin strúke
för han Yslandid ság.

11
Ded var Danerkongins son
var femten milir pá hav
ded vil eg fer sanning seja
han höyrde ded orme-mál.

12
Og ded var lisle brónfolen,
han kunna mannemál:
dumá hava hendan af harde grástein
og hjarta'id utaf stál.

13

Fyrst velter du deg uti tjöru
og sá uti fjörusand,
dæd vil eg fer sanning seja
er bet' hell' brynje og brand.

16

Og dæd var leide lindarormen
han ut af vindauge rann,
og dæd var lisle bronfolen
han langt burt pá vollen sprang

14

Og dæd var Danerkongins son
han reid ivir bakkar og flöt,
og dæd var no den orme-terna
var sveipt i skarfaki röd.

17

Og dæd var den leide lindarormen
han la' seg i ein ring
og dæd var lisle bronfolen
han dansað ðer rund ikring.

15

Og höyre du orme-terna
hot eg vil spyrja ðeg:
er lindarormen heime idag?
du ðyl dæd inki fer meg.

18

Ðei slógest uti dagar
ðei slógest uti tvo,
sóli fekk inki pá nútö skíne
fer röykin af ormeblöð.

19

Og dæd var Danerkongins son
han sinom sverði brá,
sá hoggi han den leide lindarormen
i hundrade stykkir smá.

20

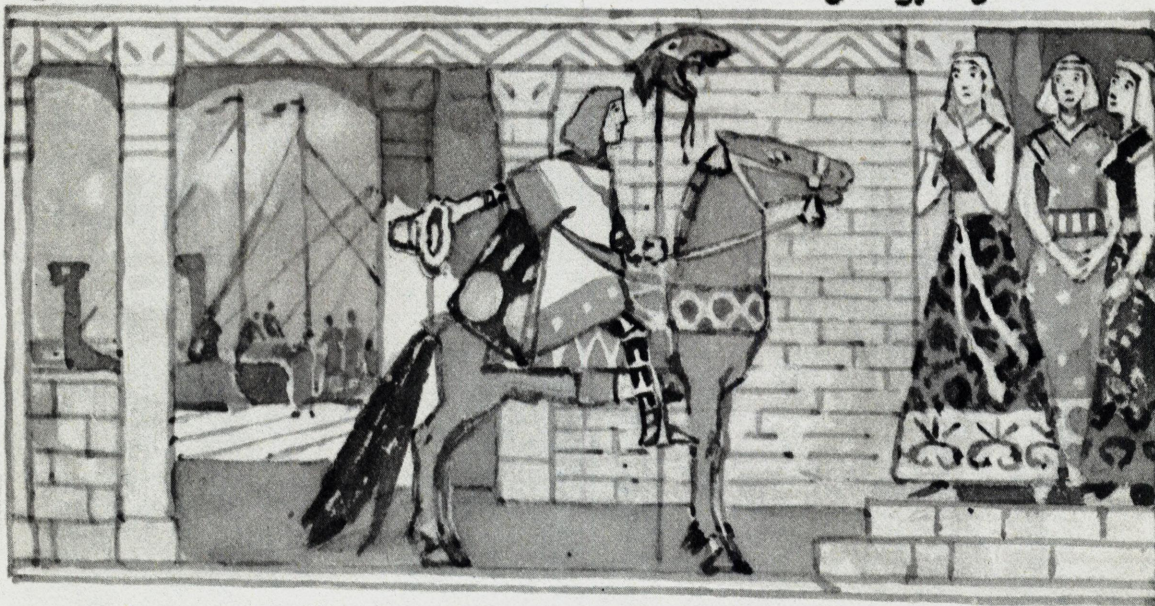
Og dæd var Danerkongins son
stakkormens hövud pá eit spjut:
ðe helsar Lyselin, stolte jomfruga
at han vil koma herút.

21
Og ded var Danekongins son
han kom der ridand i gárd
og ded var stolte jomfruga Lyselin
hon út af vindauga sag.

23
Takk have Danerkongins son
som löyste meg af den kvide
no má du eta af fat með meg
og sova út með mi side.

22
Takk have Danerkongins son
som löyste meg af den harm,
no má du eta af fat með meg
og sova upá min arm.

24
Og ded var lisle brónfofen,
han hadde manne-tekkje:
„teke du fruga af Sönderli borg
ded verte deg ingja lykke!”

25
Eg heve meg ei jomfru fest,
keisarens dotter af Rome,
kvorden dagen, som dagasti aust
hon venter mi heimekome.

26
Og ded var Danerkongins son
han lyfter på högán hatt:
hav nofakk, Lyselin stolte jomfruga
og hav no tusind god natt!
Fer no ligger ormen i Ysländ
úti flóði.

HERMOD UNGE

HERMOD UNGE

1
 God eftan du gyvramor
 som karar með nasan í elli
 vil du láne meg hús í nött
 sá seint um jóleftans kvelli?
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

4
 Og er du Hermóð den unge
 í bergið með meg vil þu,
 sá vil eg af at aðre fjölli
 og til 'kons brúllaup þu.
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

2
 Gjönnu skal þu fá hús hjá meg
 men steikje skal eg dinom fell,
 hqter þu fer ein hóreson
 sá seint um jóleftans kvelli?
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

5
 Gyvramor tok kjortillen þá
 var í atten oksehudir,
 ded var Hermóð den unge
 dá fór han til at grue.
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

3
 Eg er ingin hóreson
 slikt má þu inki tru,
 men eg er Hermóð den unge
 í bergið með deg vil þu.
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

6
 Dei leiðde gangaren af stallenut
 var atten elnir under njo,
 gyvramor í sadlen sprang
 og skankanne sláng þá jorð.
 Hermóð den unge
 þá skíðo mone han renne.

7
 Deð var Hermod den unge
 glóste seg up ifrá,
 vart han vari ðei nykleknippun
 ðer hekk bæð' store og smá.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

8
 Sá lét han up den eine dunn
 igjónom ðen aðre han tróð,
 fann han ðer ðen vene jomfru
 hon skein som gull i ro.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

9
 Sá tok han sá mykið gull,
 som ðer var at finne
 sá tok han ðen vene jomfru
 og sette pá skido sine.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

10
 Sá löypte han af ðei høge fjöll
 og neðan ivir ðei láge,
 ðermöter han hon gyvramór
 með atten af sina mágar.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

11
 Höyrer ðu Hermod den unge
 hot eg vil ðeg volde,
 má eg fá att' ðen vene jomfru
 og gullid má ðu behalde.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

12
 Og ðeð var Hermod den unge
 han vende sine augo i öster:
 ðer kjem up ðen venaste jomfru
 hon skal ðeg full tröste.
 Hermod den unge
 pá skido mone han renne.

VENILFRUVA ^{da} DRJMBEDROSJ

VENILFRUVA og DRIMBEDROSI

Kungen rí unde Juskeheii,
han ríe mæ raue permo,
fester han 'a Drimbédrosi,
han flyt hæna heim ó bergo.
Kungen tregar han gíftarmaali
saa lengji.

Eg ska' skapa ðeg í eitt alintre
paa viðde fjören stande,
du ska' kji gróne toppar vera,
inkji löv paa jóri fadde."
Kungen tregar han

Úti stende Drimbédrosi,
fagnar no hó sí fær:
„Höyrer ðu ðæ, ðu Venil frúva:
kvi æ' ðu saa íðði klæðð?"
Kungen tregar han

Ti saa svaara smaadrengjen,
han stó inkji langt ífraa:
„Bæri æ' han Jurilie,
som Venil frúva ska' faa."
Kungen tregar han

„**E**g æ' ung í alðrom mi,
eg helle meg inkji saa skarti;
ðei kjeme flakkandes jennbaatanne
aa belanne nok saa svarte!"
kungen tregar han

„**E**g ska' skapa han Jurilie
í ein gangare graa;
han ska' saa lengji gangaren vera,
som verpi paa vígde vollen staar."
Kungen tregar han

„**Ð**æ höyrer eg paa ðeg, Venilfrúva,
at ðu ví' min bróren vande,
eg ska' skapa ðeg í eitt alintre
paa viðde fjören stande.
Kungen tregar han

Ðæ va' no hó Venil frúva,
hó va' no skjót í ðí,
brenner hó upp ðæ vígde verpi,
saa lögjen ðen leika vie.
Kungen tregar han

Eg æ'ung; alþrom mi,
 ég fere sáa traue ti döy,
 eg vi'helle unde Juskeheii
 vera unge jotuls möy."
 Kungen tregar han

9 Dæ va'no dei smactroddi,
 ðei va'saa skjóte i raa,
 ðei förde Venil í brúreklæi,
 10 uttapaa skinni graa.
 Kungen tregar han

11 Dei förde Venil í brúreklæi,
 utapaa skinni graa,
 sáa tók ðei fat paa jennbaatane,
 ðei ródde inn í bergji blaa.
 Kungen tregar han

Hó vrei hovui av smaadrenghen,
 sáa blói ðæ spratt paa skinn:
 „Dæ ska'ðu hava,ðu vesaalskadden,
 som lýge fyr herren ðin."
 15 Kungen tregar han

12 Dæ va'no dei smaatroddi,
 ðei tók hana Venil mæ velli;
 heimte kom hennes sæle fairen
 í ða sama kvelli.
 Kungen tregar han

16 Hó tok seg ein líten baat,
 hó ródde seg út fyr sjaa;
 hó vill' feskjen fiskfen
 fyr sín sæle fairen faa.
 Kungen tregar han

13 Dæ va'hennes sæle fairen,
 han inn ígjennom dynni steig:
 „Hor æ'no mi sæle dotteri,
 som plagar fagne meg heim?"
 Kungen tregar han

17 Hó ródde seg í ein líten baat.
 hó ródde seg ut paa hav;
 Gu lat inkji úlykka vera nær!
 hó ródde seg í kav."
 Kungen tregar han

14 Ti sáa svaara smaadrenghen
 han stó lnkji langt ífraa:
 „Venil fór unde Juskeheii,
 vera unge jotuls maal."
 Kungen tregar han

18 Dei drakk unde Juskeheii
 væl í ðagar tvaa,
 ðei kunna alli óri
 av brúremunnen faa.
 Kungen tregar han

Dæ va' unge jotul,
han gjenge fyr sin moder at staa:
„Me kann allí óri
av bruremunnen faa.“
Kungen tregar han

Saa brukar me brurehúsi,
der eg æ' ætta ífráa,
innapaa rent mæ rughaame,
ovapaa tekt mæ tak.“
Kungen tregar han

Du tak tolv merker röde gull,
du renn dei í ei skaal,
aa drikk saa ti dí unge brúr!
saa aukar væl hennes maal!“
Kungen tregar han

Sóme fór av at skógjen hogge,
sóme av aa flette tak;
saa gjore dei upp dæ brurehúsi,
baadi væl aa snart.
Kungen tregar han

Han tok tolv merker röde gull,
han rente dei í ei skaal
aa drakk saa ti sí unge brur,
saa auka dæa hennes maal.
Kungen tregar han

Dæ va' no hó Venil frúva,
ho gjenge fyr unge jotul aa staa:
„No sill'eg vera bæi gla aa kaate,
maatte eg skjenkje no.“
Kungen tregar han

Um saa tala den unge brúri
í benkjen der hó sat:
„Dei brukar'kji saasaa brúrehúsi,
der eg æ' ætta ífráa.
Kungen tregar han

Dæ va' unge jotul,
klappa hæna paa hvíde kinn:
„Eg flutte deg 'kji unde juskeheii,
at du sille vera skjenkaren min!“
Kungen tregar han

Um saa tala hass gamle moiri,
 hó sat paa ein röde gullstól:
 „Han mað kji klappe líti kinn,
 ðen som inkji hev handehóv.“
 Kungen tregar han

27 **D**æ va ro ho venil frúva,
 hó skjenkte ðen mjöen aa váar,
 fyste sovna brugomen,
 „sea að ðei, ðer va’.
 28 Kungen tregar han

Fyste sette hó ellen í ðen eine kroi,
 sea í ðen are;
 saa tok ho mæ seg smaadreggjen sín,
 hó skunda seg snart av gari
 Kungen tregar han

29 **U**m saa tala smaatrodði
 paa nesi, ðer ðei sat:
 „Kvi fere Venil saa sveinelause
 igjenom ðæ myrke hav?“
 31 Kungen tregar han

Smaadreggjen set hó í fremri stauenen,
 seg sjóv fyr aarinn aa ró,
 saa sveinelause fór Venil frúva
 igjenom ðen myrke fjór.
 Kungen tregar han

30 **D**í fer eg saa sveinelause
 igjenom ðæ myrke hav:
 tie troddi tyttuge,
 „ðei förðe meg hit ein ðag.“
 32 Kungen tregar han

KVI-FERE-VENIL-SAA-SVEINELAUSE ♦ ♦ ♦ ♦ IGJENOM-DÆ-MYRKE-HAV

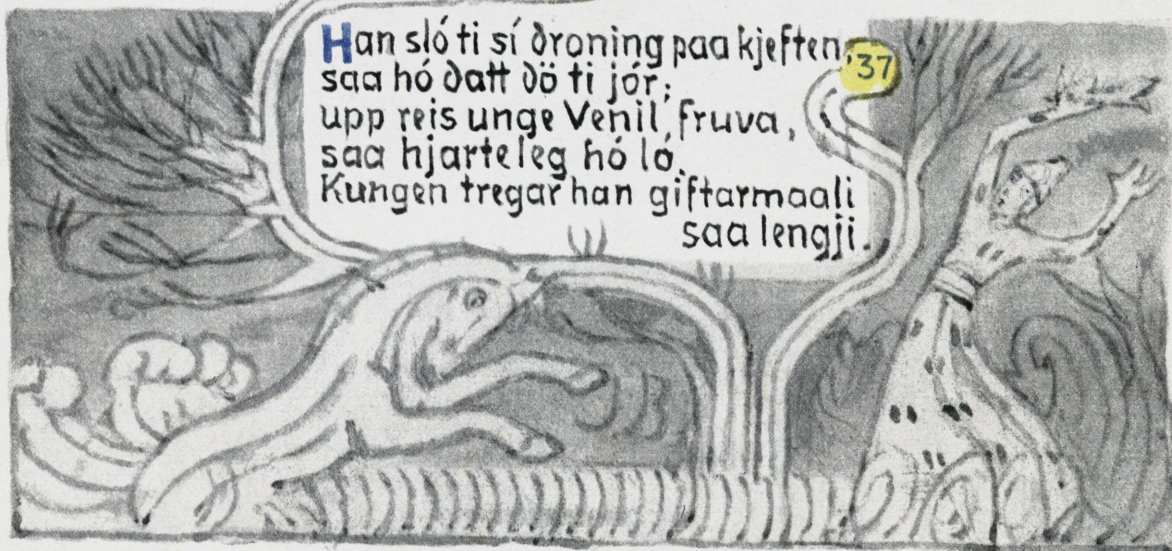

Dæ va'no hó Venil frúva,
 hó inn igjenom dýnni steig,
 dæ va' hennæs sæle fairen,
 han upp ímót hana reis.
 Kungen tregar han

33 **T**i saa, svagra smagðrengjen,
 han stó inkji langt ífráa:
 „Venil æ'ei möy saa klare,
 som dæa hó fór her ífráa.”
35 Kungen tregar han

Dæ va' hennæs sæle fairen,
 han fedðer taarir paa kinn:
 „Gu gjeve, du ha'kji kasta hovugulli
 aa tekji atte kvite liri!”
 Kungen tregar han

34 „**H**öyrerdu dæ mín sæle fairen,
 hott eg no lee ðeg:
 slaa ðu ði ðroning paa kjeften!
 saa forskapar hó inkji meg.”
36 Kungen tregar han

Han sló ti sí ðroning paa kjeften,
 saa hó ðatt ðö ti jör;
 upp reis unge Venil, frúva,
 saa hjarteleg hó lo.
 Kungen tregar han giftarmaali
 saa lengji.

37

STEINFIN **B**EFINSON

STEINFIN FEFINSON

4
In sá kom den skome mann
báde faen og ny:
höyre du Steinfin Fefinson
kvi spyr du meg etter di?
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar.

1
In sá kom den skome mann
báde titt og trátt:
höyre du **Steinfin Fefinson**
du láner meg hús i nott!
Det var **Steinfin Fefinson**
som etter sine systanne leitar.

5
Du teke deg inki annad fyri
i virkevikunne tvá,
hell du læt dei kvasse pilinn'
i mjöllo slipe og slá.
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar

2
Til svarad Steinfin Fefinson,
som gud gav honom til ráde:
vel skal eg láne deg hús i nott
kan du seia tidentí gode
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar.

6
Du legg deg up under Sóteshalsen
up under sá bratt ein bakki,
Sóte hneggjjar, han skrimlunne sér
men da má du Steinfin vakne.
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar.

3
Eg var meg up pá skome-heidi
heimtil ved heimsens ende,
burte vart báde mine systar tvo
meg mane 'ki bedre hende,
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar.

7
Og höyre du Steinfin Fefinson
du legg deg attufer nibbesteini,
utanfer heve du heimekoma
og nordanfer heve du heidi
Det var Steinfin Fefinson
som etter sine systanne leitar.

Steinfin teke seg 'ki annað fyrri
 i verke-vikunne tri
 hell han kvesser up pilinne sjne
 han gere bád' slipar og gnið
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Steinfin han var fyrisynt
 han turfte 'ki smide lengi,
 saa reiste han af pá skomeheidi
 heimtil með heimsens ende.
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Um sa talad den skomegyvri
 tok hon til at momre:
 Vgak út Sjessa, sker meg steiki
 fer no tek eg til hungre.
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Ut sa kom den Skome-Sjessa
 vilde steiki skera,
 Steinfin tenkte með sja' ve seg
 eg skal fá deg annad gera.
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Deð var Steinfin Fefinson
 ok til dei pilinn' bjarte
 sa skaut han til den SkomeSjessa
 at odden stod i hennars hjarta.
 Det var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Han la' seg under Sotes-halsen
 up under sa bratt ein bakki
 da hneggja Sote fer skrimslø
 og da mone Steinfin vakne.
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Ut sa kom den gyvre-móri
 hon vilde pá steiki bláse:
 Steinfin tenkte ved sjaven seg
 du skal koma til máte.
 Deð var Steinfin Fefinson
 som etter sine systanne leitar.

Ded var **Steinfin Fefinson** 15
 legge han til at skjote,
 skaut han til den skomegyvri
 og ramad i augnamotoi
Ded var **Steinfin Fefinson**
 som etter sine systanne leitar.

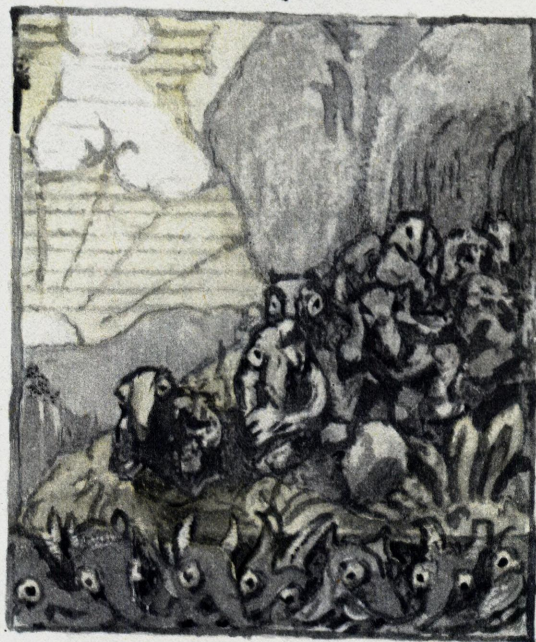

16
Ut sa kom dei adre smatrolli
 dei gjorde deraf eit gama(n):
 hot tru fattast'kons saele modir
 hon fer inki kaften saman?
Ded var **Steinfin Fefinson**
 som etter sine systanne leitar.

19
Ded var **Steinfin Fefinson**
 han let inki pilinn troete
 lokkad han alle dei bergetrolli
 uti dagin ljose.
Ded var **Steinfin Fefinson**
 som etter sine systanne leitar.

17
Ut sa kom dei adre smatrolli
 toke dei til at faele:
 hot tru felar kons saele modir
 med'hon trippar sa tiff med haeli?
Ded var **Steinfin Fefinson**
 som etter sine systanne leitar.

18
Til svarad dei adre smatrolli
 dei kunna'ki hugse rett:
 her er skotne dei joklepilinn
 nordan undir heidi slett.
Det var **Steinfin Fefinson**
 som etter sine systanne leitar.

raumkvæde

(1)
Vi ðu me lye, eg kvea kan
 um einkvan nytan ðrengjen
 alt um 'n Olav A'steson,
 som heve sovi so lengje.

(2)
Han sa seg ne um joleftan
 sterkan svevnen fekk
 vakna kje fyrr um trettandagjen
 ðá folkje út kyrkjun gjekk.

(3)
Han sa seg ne um joleftan
 no hev'n sovi so lengje
 vakna kje fyrr um trettandagjen
 ða fuglane skoke vengjir.

(4)
Han vakna kje fyrr um trettandagen
 ðá soli rann i sie.
 ðá sala han ut fjotan solen,
 han ville át kyrkjun rie.

(5)

Presten stende fyr altari
 á les upp lestine lange,
 Ólaf set seg i kyrkjedynni
 á teile draumane mange.
Aðe var Ólaf Ásteson
 som heve sovi so lengje.

(6)

Gamle mennar á unoe
 ðei gjeve ette gaum'e
 með han Ólaf Ásteson
 teile sine draume.
Aðe var Ólaf Ásteson
 som heve sovi so lengje.

(7)

Eg la meg ne um jolestan,
 sterkan svevnen fekk
 vakna'kje fyrrum trettandagjen
 ðá folkje at kyrkjun gjekk.

(8)

Eg hev vori meg upp me sky
 á ne-at me have svarte
 ðen som vi' mit fotspor fyðde
 sær'kji av bliom hjarta.
Fy mánen skine
 á vegjine fadde so vie.

(9)

Eg hev vori meg upp me sky
á ne me havsens grunni
den som vi' mit fotspor fyðde
lær'kji av Óliorn munni
Fy mánen skine
á vegjine fadde so vie.

(10)

Eg hev vori meg upp me sky
á heit pá svartu dikji
eg hev set á heite helvite
á ein deil av himmerike.

(11)

Eg hev fari ivi vígde vatni
á ivi djupe dalar
höyrer vatn á ser de inkje
unde jori so mune de fara.

(16)

Eg kann noko av kvorjom
derfy tikjest eg fro,
eg va lánge i molli mjoka
há eg tott den dauen go.

(16)

Fyste eg va i uteksti
eg for ivi tynnyrmog
sunde gjekk mi skarlakskape
á neglan av kvor min fot.
Fy mánen skine
á vegjine fadde so vie.

(12)

Eg á so tröytt á ferde-ma
á inna so mune eg brenne
eg höyrer vatn á fæt de inkje
unde jori so mune de renne.
Fy mánen skine
á vegjine fadde so vie.

(13)

Inkje kneggja soten min
inkje göyðde min hund'e
inkje gól dei ottefuglan':
de tottest meg vera under.

(14)

Eg var meg i auromheimi
i mange nettar á trá
de veit gud i himmerik
hossi mang ei nau eg ság.

III

(17)

So va eg meg i uteksti
igjenom den tynnyrring
sunde gjekk mi skarlakskape
á neglan av kvor min fing.
Fy mánen skine
á vegjine fadde so vie.

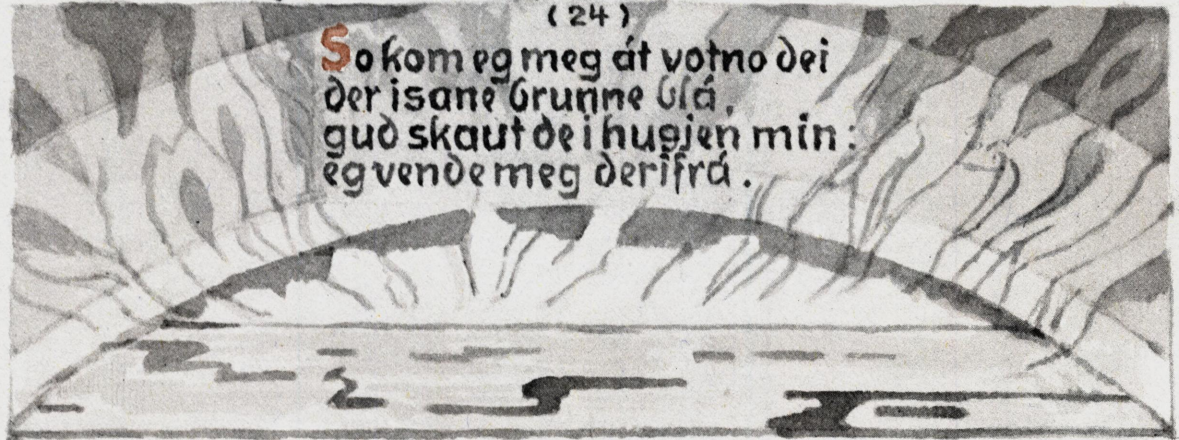

(18)

Kjem eg meg át Gjaddarbrui
 ho henge so högt i vindi
 ho er odd me gulli sleggi
 á saum i kvorjom tindi.

(24)

So kom eg meg át votno dei
 der isane Grunne Uá,
 gud skaut dei i hugjen min:
 eg vende meg derifrú.

(19)

Ormen högse á bikkja bite
 á stuten stend mitte pá lei:
 tri ertingji pá Gjaddarbrui
 á adde er gramme á vrole.

(20)

Bikkja bit á ormen sting
 á stuten stend á stangar:
 de slepp inajen ivi Gjaddarbrui
 som feller domane vrangle.

(21)

Eg hev gjengji Gjaddarbrui
 ho er både brát á lei
 vassa hev eg dei Vásemyran
 no er eg kvitte dei.

(22)

Vai hev eg dei Vásemyran
 der hev'kji stai meg grunn
 no hev eg gjengji Gjaddarbrui
 me rapa moli i munn.

(23)

Eg hev gjengji Gjaddarbrui
 á der va krokane pá,
 men eg totte tyngre dei Gaglemýran
 gud være den dei ska gá.

(25)

Eg var meg i auromheimi
ingjen der eg kjende
berre ho sæle gumor mi
me raue gull pá hendu.

(26)

Sume for ivi Grimarásen
á sume ivi Skálestrand
men dei som for ivi Gjaddarhulen
dei kom so váte fram.

(27)

So tok eg av pá vetterstig
alt pá mi högre hand,
der ság eg meg ti paradís
de lyser ivi vené sand.

(23)

Der ság eg atte gumor mi,
meg mune 'kji bet'e gange:
„Reis du deg ti brokksvalin
der ska domen stande“.

V **F**y mánen skine
á vegjine fadde so vie.

(29)

Kjem eg meg át pilgrimskyrkjun
der va meg ingjen mann kjende
berre ho gae slumor mi
me raue gull pá hendu.

I brokksvalin
der ska domen stande.

(30)

Der kom færi noranti
á den rei no so kvast,
fyre rei Grutte gráskeggji
alt me sit store brass.

(31)

Der kom færi noranti
de totte eg vera vesst
fyre rei Grutte gráskjeggji
han rei pá svartan hest.

(32)

Der kom færi sunnanti
de tottest meg vera best
fyri rei sankte sále Mikkjel
han rei pá kvítan hest.

(33)

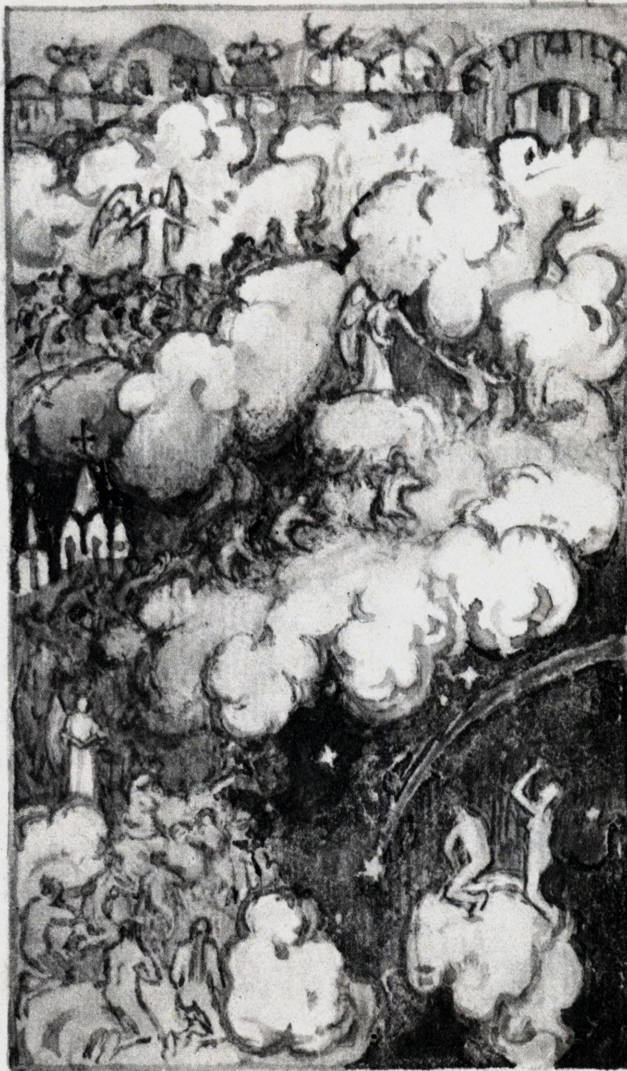
Der kom færi sunnanti
á den rei no so tvíst
fyri rei sankte sále Mikkjel
næste Jesum Krist.

(34)

Der kom færi sunnanti
ho tottest meg vera trá
fyri rei sante sále Mikkjel
á luren unde armen lág.

(35)

De va sankte sále Mikkjel
han bles í luren lange:
á no ska aðde sáline
fram fy ðomen stande.

(36)
Men þa skolv þei syndesáline
som ospelauv fy vinde
á kvor ðen, kvor ðen sál ðer va
ho gret fy syndine sine.

(37)
De va sankte sále Mikkjel
han vaa i skálevikt,
so vog han aðde syndesáline
burt fi Jesum Krist.

VI

(38)
Eg ság meg einom ðrengjen
ðe fyste eg vart ve
liten smásvein bar han ti fangje
á gjekk i jori ti knes

(39)
Kjem eg meg át manni ðei
kápa ðen va úly:
hass arme sál i ðessi heimi
va trong i ðyre ti.

(40)
Kjem eg meg át monno ðei
ðei bar pá gloande jor:
gud nae ðei fatike sáline
som flutte ðeildir i skog.

(41)
Kjem eg meg át bonno ðei
ðei stóje sá hágt pá glo:
gud nae ðei synduge sáline
ha banna burt far á mor.

(42)
Kjem eg meg át poðða á ormen
ðe hoggje kvorare me tanni:
ðe va synduge syskjini
som hae kvorare banna.

(43)
Der mötte eg ðei ormane tvei
ðei bite kvorare i spori:
ðe va ðei synduge syskjienbonni
som gifte kvorare pá jori.

(44)
Kjem eg meg át syslehusi
ðer va trollkjeringan inne:
ðei sto kjinna i raue blo,
ðe va so tung ei vinne.

(45)
Der e heit i helvite
heitur fell nakon hyggje
ðer hengde ðei 'pivi ein ftyrukjetill
á brytja ne-i ein presterygge.

(46)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve sko:
han tar inkji verrfœtt gange
pá kvasse heklemög.
Tunga talar
á sanning svarar pá domedag.

(47)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve ku:
han tar inkji sumlug gange
pá háge Gjadðarbrú.

(48)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve brau:
han tar inkje ræast i auromheimi
fy horské hundegau.

(49)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve konn:
han tar inkji ræast pá Gjadðarbrú
fy hvasse stutehonn.

(50)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve mat:
han tar inkji ræast i auromheimi
anten fy hæi hell hat.

(51)

Sæl e ðen i fœisheimen
fatike gjeve klæj:
han tar inkji ræast i auromheimi
fy háge kiellar-bræi.

Tunga talar
á sanning svarar pá
domedag.

NORSKE statsstødde

Folke=
bok=
samlin=
=ger

Denne bok tilhører:

HØLONDA FOLKEBOKSAMLING

(Nr. 615.-)

Depotbiblioteket

98sd 33 426

9398,8 M92no

MUNTHE, MORSKE FOLKE VISER